

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Moniky Vackové a soudkyň JUDr. Aleny Hrdličkové a JUDr. Gabriely Kučerové v právní věci žalobce **MOL Logistic (Czech) s. r. o.**, IČ 27172198 se sídlem Praha 1, Jakubská 647/2, zastoupeného Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Malická 11, Plzeň, proti žalovaným: **1) Nicole P.**, bytem xxx Spolková republika Německo, **2) Patric S.**, bytem xxx Spolková republika Německo, zastoupenému Mgr. Janou Přerovskou, advokátkou se sídlem Krakovská 5, Praha 1, o zaplacení 174.207,89 Kč s příslušenstvím, o odvolání druhého žalovaného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. dubna 2015, čj. 12 C 26/2015 – 160

t a k t o:

Usnesení soudu prvního stupně **se ruší** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením soud prvního stupně vyslovil svou místní nepřislušnost ve sporu o zaplacení ceny mezinárodní přepravy. Rozhodl, že věc bude postoupena Obvodnímu soudu pro Prahu 5 jako soudu místně příslušnému. Vycházel ze skutečnosti, že žalovanými jsou fyzické osoby mající bydliště ve Spolkové republice Německo, v České republice svůj obecný soud nemají. Místní příslušnost proto posuzoval podle čl. 5 bod 1 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 44/2001, podle něhož je místně příslušným ten soud, kde závazek, o nějž se jedná, byl nebo měl být splněn, tvoří-li předmět sporu smlouva či nároky z ní vzniklé. Dospěl k závěru, že žalovaní měli svůj závazek, tj. zaplatit cenu přepravy, splnit tak, že příslušnou částku poukážou na žalobcův účet, ten je veden u zahraniční banky, jejíž organizační složka sídlí v Praze 5, místem plnění je tak tento obvod.

Druhý žalovaný se proti usnesení včas odvolal a namítl, že pro spory z mezinárodní přepravy se užije výlučně mezinárodní Úmluva CMR a zdůrazňuje, že žalobce nemůže vést spory z mezinárodní přepravy vyplývající u jiného soudu než toho, který je určen podle článku 31 odst. 1 Úmluvy. Soud, v jehož obvodu měla být zaplacená cena za přepravu, takovým soudem není.

Odvolací soud podle § 212 a 212a odst. 6 o.s.ř. přezkoumal odvoláním napadené usnesení, aniž nařídil jednání (§ 214 odst. 2 pís., c/ o.s.ř.). V souladu s čl. II, odst. 2 přechodných ustanovení k zákonu č. 293/2013 Sb., jímž byl s účinností od 1. 1. 2014 změněn občanský soudní řád, postupoval podle občanského soudního řádu (o.s.ř.) ve znění účinném do 31. 12. 2013.

Odvolání je důvodné.

Žalobce se domáhá zaplacení ceny za přepravu zboží, kterou provedl pro žalované, kteří mají bydliště na území Spolkové republiky Německo. Zboží se přepravovalo podle několika objednávek z místa ležícího na území České republiky do místa ve Spolkové republice Německo. Česká republika i Spolková republika Německo jsou smluvními státy Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), sjednané dne 19. 5. 1956, která byla vyhlášena vyhláškou ministra zahraničních věcí č. 11/1975 Sb. (dále jen „Úmluva“).

Podle čl. 1 odst. 1 se Úmluva vztahuje na každou smlouvu o přepravě zásilek za úplatu silničním vozidlem, jestliže místo převzetí zásilky a předpokládané místo jejího dodání, jak jsou vedena ve smlouvě, leží ve dvou různých státech, z nichž alespoň jeden je smluvním státem této Úmluvy. Toto ustanovení platí bez ohledu na trvalé bydliště a státní příslušnost stran. Podle čl. 31 odst. 1 Úmluvy spory vzniklé z přeprav podléhajících této Úmluvě může žalobce vést, pokud je nevede u soudů smluvních států určených dohodou stran, u soudů toho státu, na jehož území a) má žalovaný trvalé bydliště, hlavní sídlo podniku nebo pobočku anebo jednatelství, jejichž prostřednictvím byla smlouva uzavřena, nebo b) leží místo, kde byla zásilka převzata k přepravě nebo místo určené k jejímu vydání. U jiných soudů nemůže žalobce spor vést.

Z uvedeného plyne, že je dána pravomoc soudů České republiky, neboť na jejím území se podle žalobcových tvrzení žalobkyně nachází místo, kde bylo zboží převzato k přepravě. Z uvedeného plyne rovněž, že spor bude řešen podle Úmluvy, a to včetně místní příslušnosti soudů. Článek 31 Úmluvy má totiž aplikační přednost před pravidly mezinárodní příslušnosti uvedenými v nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení Brusel I“). Podle čl. 71 odst. 1 Nařízení jím totiž nejsou dotčeny smlouvy, jejichž stranami jsou členské státy a jež upravují příslušnost, uznání nebo výkon rozhodnutí ve zvláště vymezených věcech. Mezi uvedené zvláštní smlouvy patří rovněž Úmluva.

Nejvyšší soud standardně vykládá ustanovení o místní příslušnosti obsažená v Úmluvě tak, že Úmluva neurčuje místní příslušnost konkrétních soudů v rámci České republiky, aplikace čl. 5 nařízení Brusel I, kterým je upravena nejen mezinárodní příslušnost soudů některého členského státu, ale které svěřuje příslušnost soudu určitého místa, je však článkem 71 odst. 1 nařízení Brusel I vyloučena (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Nd 91/2015 ze dne 16. září 2015).

Místní příslušnost v daném případě nelze zjistit ani za pomoci příslušných ustanovení o. s. ř. (srov. § 84 až § 89a o. s. ř.).

Za daných okolností má soud prvního stupně dvě možnosti. Může věc podle § 11 odst. 3 o.s.ř. předložit k rozhodnutí o místní příslušnosti Nejvyššímu soudu, nebo může vycházet z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze v této věci ze dne 8. ledna 2014, čj. Ncp 2907/2013-117 a jako soud, jemuž Vrchní soud v Praze jako soudu věcně příslušnému spor zmíněným usnesením postoupil, tuto věc také projednat. Postup uvedený na druhém místě s ohledem na § 11 odst. 2 a § 105 odst. 1 o.s.ř. není způsobilý založit takovou vadu řízení, která by měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, je v souladu se zásadou hospodárnosti soudního řízení, a té by soud měl dát v tomto případě přednost. (Za samozřejmého předpokladu, že námitku místní nepřislušnosti nevznesou účastníci.) Z obsahu spisu je totiž zjevné, že žaloba byla podána takřka před třemi lety a po tuto dobu nebyl v tomto řízení učiněn žádný úkon, který by směřoval k rozhodnutí ve věci samé.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze do dvou měsíců ode dne jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, a to za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. Přípustnost dovolání (§ 237 - § 238a o.s.ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 18. prosince 2015

JUDr. Monika Vacková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Petra Valtrová